

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGÀ Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 2 céntims.
 Fóra de Palma "..... 2 1/2
 Números atrassats "..... 4 "

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envian es números à domicili, tant à dins Ciutat còm à ses Viles, pagant per adelantatà s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

REVISTA DES MES DE JANÉ.

Quant acaba un any diuen à totes ses bandes del mon y en totes ses llengos: «Any nou, vida nova;» nòltros, ets ciutadans, porém dí: «Any nou, mort nou;» perque tenim noua escarada de triginà es mòrts en es cementèri. Ses llibrées y es capells son nous, ò heu parejan; y hasta sa pintura de qualche cotxo; de manera que fan ganas de morir-se abans que ses levites y ses trònies perdin es pèl y que sa pols se menji es xaròl.

Y en veritat que s'altre dia vatx trobá es cotxo de primera classe, qu'encara no havia vist d'ensà qu'han fet nèts es cavalls; y es cotxé, llevantsè es capell, me va saludá amb molta política. De llavò ensà no pens amb altre cosa més qu'amb so saludo des cotxé des mòrts. Jò no'l conexía, perque may he tengut cotxo. ¿Si tendré colò de cera? Me vatx mirá en es miray y no fèya cara de mort de primera classe, ni'n poria fé, perque, segons sa cedula personal, som un viu de quarta classe.

Si voldria dí aquell saludo:—«Señó, qu'ha de mesté carruatge?» No'n fal-taria més sino qu'aquesta empresa noua prengués ses costums des carrilés de devant s'Hòrt del Rey y de sa Pòrt de Jesús. Per un si acás, quant vetx es cotxo des mòrts ò sa galereta des metge m'arrecon dins una entrada; perque còm que no s'hi hajan de mirá tant amb so espanyá un hòmo.

Jò ténc per mí qu'aquell saludo es que sa noua empresa ha encarregat à n'es séus dependents que téngan bona criansa amb sos parroquians; ja era hora.

Y ara diuen que ningú s'en podrá anà à Son Tritlo amb so séu carruatge: me té sense ànsia mentres hey puga anà à peu.

Dexem axò y anem à un' altre cosa.

Hem tengut unes ventades de ponent que s'en duyan es barrets. Hey ha cosa més trista que sentí qu'es capell futx, dursè ses mans à n'es cap y no tro-

barlo ja, y veure'l redolá de cantell per dins es fanch y aturarsè dins un bas-siòt? Tothòm riu, y es dueño corre, agafa sa tròna, la se mira per dedins y per defòra, la fa neta amb so mocadó, la s'afica fins à ses oreyes, y s'en va fent ohissos. Aquestes ponentades deuen havé llevat s'arna à molts de cervells.

També hem tengut néu: totes ses muntañes blanquetjavan, fins y tot ses que may s'hi veuen amb so vèl de novies. Es ventet venia d'allà; sortíen es rusos à n'es carré; ses dònes s'embolicaren ses nubes p'es cap, y en es Teatro donáren sa comèdia de circumstancies *Los Perros del Monte de San Bernardo*. Es Perro (*perro* vol dí ca) sabia de cò es seu papé, y no sentiren s'apuntadó en es Salt des Ca. Cap des periòdichs d'aquesta capital ha parlat des debut d'aquest nou artista, però L'IGNORANCIA, dévant à un costat ses idées politiques, que respecta, d'un ca de fràres; li ha de fé sa josticia de dí que representá es seu papé amb molt de decoro, pues no va ensumá sa copiña ni bañá es papés à s'apuntadó.

Sa ròsa, aquesta malaltia infantil, que aparagué per primera vegada en temps de Heròdes, no ha mancabada. Sa flò de vauma y es til-lo que se beuen ets innocents faria corre es Torrent Gròs.

—¿Què t'estimes més, (vatx pregunta à un nin,) tení sa ròsa ò anà à escòla?

—Tení sa ròsa, (contestá ben rebent.)

Aquell atlòt s'estimava més sa flò de vauma que sa gramàtica llatina: estam conformes. Per axò jò no competesch ets infants que los tòca aquesta pèsta; à lo ménos descansan de declinacions y conjugacions: es un punt extraordinari que ténen enguañy, lo mateix que si hagués hagut dues Pascos de Nadal; però amb un sòl endiòt.

Conech fa molts d'any una Ròsa que encara no l'ha aplegada ningú, y s'altra dia li deya à un amich méu fadrí:

—Mira que si t'acòstas à mí me prendás.

—No ténguis ànsia, ja l'he tenguda, (li contestá s'altre.)

No totes ses Ròses son epidèmiques. Parlant de ròses, he pensat ara en ses

Poncelles, tomet de poesies qu'han publicat es méus amichs. Maldament no n'hi haja de méues m'agradan, perque son bònes y les heu de lletgí. Aquestes Poncelles lo mateix les se pòt posá una atlòta guapa à n'es cap que à n'es pit. N'hi ha de blanques, de vermeys, de grògues; y totes ténen entre ses fuyes, ò una gota de roada, ò una de mèl, ò una llàgrima, que també es una gota. Per mí aquest llibret es un *album* de retratos, amb sa ventatja que son semblants y no s'hi veuen es cabeyls blancks des qui'n ténen.

Y ara es s'hora de dirvos, poetes, qu'han de fé un *Certámen* à ses fires, y qu'hey ha quatre doblés de lloré que goñá. Ademés teniu es dever filial de fé quedá bé ses lletres balears. Escriviu en mallorquí, qu'es sa lléngo de sa nostra mare, y escriviu en castellà, qu'es sa llengo des nòstro pare. A ses fires tothòm hey ha de dû lo que té; duishi vòltros *el pensil*, *el eden*, *el oasis*, es *flaire*, *anoransa*, *desconhort*, etc., etc.

A Pollensa han agafat un pexòt molt gròs: ¡sabs si à Ciutat feyan una bolitxada.... ja'n podrian trèure d'òli!

També dins aquest mes han inaugurat en es Col-lègi de la Sapiència un *Mussèu Arqueològich*, que li han posat es nom de *Luliano*. Hey durán totes ses antiguedats que pugan arreplegá, y que no hajin de mantenirles. Tothòm hey pòt dû ses séues antigayes segú de que les hi guardarán bé y li donarán bons conseys y direcció per restaurá ses que heu hajin mesté.

Sa ventada de s'altre vespre s'en duqué colomés, xemenèes, teules, fanals, abres, y arregusá sa Junta de sa Filoxera, perque es propietaris de viñes no li havian posat politxó: axó fa plorera.

Y ara vetx qu'aquesta revista, qu'ha via comensada alegre, acaba massa sèria: axí es el mon y la vida, y axí han acabat molts de dies des mes de Jané: es demati sòl y es capvespre brusca. Lo que no puch assegurá es si he comensat riguent y acabat plorant, ò à s'en revés, però voldria dexà bòn gust à sa boca des lectors de L'IGNORANCIA.

Ets amelés están plens de flò, y dona

gòtx fé una volta fins à Son Rapiña y sa Vileta; ses faveres fan una oloretá qu'embalsama, y prest podrem menjá faves y pèsols amb cuixot; y després vendrán ses cireres, y ets anbarcòchs, y es remes, y es melicotons, y es melons. Totes aquestes esperances néxan de sa primera flò, de sa flò de s'ametlé. Quant vetx sa primera à un cap de brot, ja no ténc pús fret, maldament en fassa y si no estava empagahit m'en aniria encara à cercá nius, còm altre temps, fa molts d'años.

NEMO.

ES MUSEO LULIÁ.

Per satisfé sa curiositat d'ets ignorants direm quatre paraules sobre es Museo arqueològich que baix de sa protecció del Beato Ramon Lull diumenge passat se va inaugurar en es Col·legi de Nòstra Senyora de la Sapiència.

Es fundadós d'aquest Museo, la major part col·legials, se proposan replegá, conservá y restaurá es cuadros, retaules y altres antiguedats amb pintura, escultura y estampes, amb mobiliari, serralleria, ceràmica, etc., etc.; à fi y efècta d'evità que acabin de tudarsé ses pòques mestres de lo que sabian fé ets artistes d'en temps passat, y es mateix temps, à fi de qu'ets artistes ò aficionats moderns aprenguen à respectá y à imitá aquelles obres en quant sian aplicables ses séues formes y estils à ses necessitats y circumstancies que deuen havé d'atendre ses Belles Arts avuy en dia.

Per axò, aquesta societat Luliana, no solament admet lo que qualsevol vulga cedi ò regalá *in totum*, sino també tots aquells retaules y objèctes que vulgan doná à conexe, ò subjectá à una restauració per mèdi des conseys que de bon grat donarán es sòcios intel·ligents. Aquests derrés objèctes romandrán allá ben custodiats en classe de depòsit sens que ni p'es dictámens ò consultes, ni per s'estaige ò exposició se fassi pagá rès à n'es seus propietaris.

Lo profitós que pòt arribá à essè aquesta esposició permanent, p'es mallorquins qu'estiman de bondeveres es bòn nom de sa nòstra Illa, no heu dirém nòltros si no que, si Déu heu vol, heu dirá es temps.

Ara per ara s'ha vist ben clá que volé es podé, pues ha bastat qu'uns quants amichs de ses nòstres jòyes artístiques, donássin es sús, y tots à la una han correspost de tal manera qu'es Clero y es particulás amb quatre dies han omplít es local d'aquell edifici fins à n'es punt que sa Comissió organisadora s'ha vista impossibilitada de col·locá sa multitud de petits objèctes que li oferian,

per falta de vidrieres y sales à propósito. Però, jno hey ha que teme! dins pòch temps, si Déu heu vol, se posará má à l'òbra y se dispondrá de lo necessari, (sense perjudicá, en rès ni per rès, es régime y comoditat des señós col·legials) pues es número de sòcios assentats voluntariament aumenta de cada dia, y ses cuòtes d'una pesseta mensual y més qu'axò, es seu entusiasme per constituhí es Museo amb sa decència y espayosidat que à un establiment d'aquesta casta s'exijexen, fará que Palma puga oferí à n'es forastés una prova de que coneix es mèrit y való arqueològich de ses pintures y demés còses que fins ara sòls ells matexos tenian ánsia de vení à trèuremos d'entre ses tereñines per durlossen à fòra Mallorca comerciant amb so nòstro descuyt y amb sa nostra ignorancia.

Ja sabeu lo qu'ha d'essè es Museo Lulíá, y si voleu veure còm s'ha comensat demá desde les dèu des dematí fins à les dues des capvespre estarà ubert p'es qu'hey vajin. (S'entén que no es llòch d'anarhi amb señores, pues ets estatuts d'aquell Col·legi no'u permeten.)

Per últim: bò serà advertiguem à n'es qui vulgan presentarhi qualche antiguedat en depòsit que se li donará es seu correspondent billet per resguard. Assuxí qu'estiga aprovat es Reglament, extractarem lo que creguem més interessant p'es nòstros lectòs.

UN BEN ENTERAT.

UN MATRIMONI AVIAT FÉT.

—Jò vénch Lloyseta
Per fé una xarrada,
Si mos avenim
Ó no'm fás la quantra...
Podria èssè féssem...
—Però, Jaume, acaba,
Diguesmè: ¿qué vòls?
Que no enténch paraula.
—Molt prest heu sabrés
Si escoltes y calles:
He fét coranta anys,
Som un fadrí encara,
Ni téach cap germá,
Ni tampòch germana,
Fa molt que moriren
Mumpare y mumare:
He quedat tot sòl
Amb una gran casa,
Y tot va girat
Perque dòna hey falta:
No som afectat
De tení criada.
L' has de mantenir,
Llavò te demana
Al ménos dos duros
De cada mesada;
Y axò Lloyseta
No me convé gayre.
He d'aguiá ses sopas

Ténc de fé bugada...
Que vòls que te diga,
Ses feynes de casa
No son per un hòmo
Molt apropiades.
Per axò Lloyseta,
¿Sabs qu'he pensat ara?
Si tròb una atlòta
Mitx acomodada
Y que me convenga...
—Oh! Ja'u crech, n'hi ha tantes...
Si que'n trobarás
Me pòts creure, Jaume.
—Per amor de Déu!
Lloyseta calla,
Que tú no m'enténs,
¡Axò es patí massa!
Molt sovint te dich,
Que ja n'he cercada,
Però que no'n tròb
Que à mí'm satisfassa,
Que sòls tú ets s'única
Que'm convé y m'agrada.
No'm fasses es sort
Y siasmè franca:
Diguesmè Lloyssa,
¿Puch tení esperansa?
Responmè, fé via,
Pensey bé y parla.
—¿Y quins bens téns tú?
Perque, fiest, Jaume,
Vuy posá es pèus plans
Antes de da passa,
Que no'm succehis
En essè casada
Que trobás que s'hòmo
Va de doblés magre:
No vatx, no, d'axò,
Jò estich arreglada,
Ténc aquests casats,
Precioses alhaques,
Un gran cordoncillo,
Molt bònes recades
Montades de pèrles
A l'antiga usansa,
Vestits de satí,
Riquíssimes mantes,
Que tot axò era
De sa tia Cárme:
Jò, bé es veritat
Que no som molt guapa,
Patesch de sa vista,
Sempre ténc llegañes,
Pipelles, ja'u veus,
Cap m'hen ha quedada.
Llavò aquesta boca
¡Per paga es tan ampla!
Y còm ja es barram
Casi tot me manca,
Contribuheix molt
A no ferme guapa;
Però del demés
Som jò còm ses altres,
Crech tení bòn tracto,
Molt ben educada,
També som pròu bona
Per feynes de casa,
Y estauviadora
Còm qualsevol altre.
Ara diguem tú
Si axò bé t'agrada,
Perque si tenguésses
Tant còm jò, desd'ara,
Mos arreglariam...
Meém, contau, Jaume.
—Lo primé de tot,
Te vuy dà les gracies;
M'has llevat un pès
Que ja m'abrumava,

No esperava es si
Al mènos per ara:
Sobre axò que dius,
Vas equivocada:
Jò, no t' mir tau llétja,
Ans te tròb molt guapa;
Tots hem de tení
Un defècte o s'altre,
Jò ja trèch *maleta*
Bastant abultada;
Y amb axò no crech
Essè lletx encara.
—Y doblés que'n téns,
Ó tèrres, o cases?
—Ténc s' adobarfa
Que la m' han llogada.
Me trèu bona renda
Y moltes ganancies;
Llavò es pís qu' habit,
Qu' era de mumare,
Es hermós y gran,
Hey ha bon motblatge:
Ròbes si que'n ténc,
May en tendré falta;
Sa tieta Bèt
De sa ròba blanca
Me vā dexá hereu;
Llavò es germanastrà
Y es conco En Tòfol,
També me dexáran
Dèu duros per hòm
Amb tots es séus *trages*
Ténc tretze levites,
Sòls que me son amples
Perque son antigues,
No han vist ma de sastre;
Crech que des méu avi
N'hi ha al mènos quatre
Y ja es rabassavi
Empleá ses altres;
Si à s' esquena *hey* fessin
Una bona basta
Estich jò segú
Caurian pintades,
M' estarian bé;
Y es una llàstima
Que no me'n servesca,
No estan gens arnades,
Son de ròba bona,
No *hey* veuen cap taca.
Ténc una esclavina,
Una bona capa,
Y, ¿que vòls que't diga?
Ròba no me'n manca,
Y gracies à Déu
Groguetes no'n faltan;
Fént economies,
Gastant pòch à plassa,
No aná de teatros
Ni altres espectacles,
He arreplegadet
A dins una caxa
Un bon capital
Que per nòltros basta.
—Ydò casemmós,
Y aviat Jaume,
Que tú ets més guapo
Que jò no'm pensava.

SEN GURRIÓ.

ADAGIS PAGESOS DES MES DE FABRÉ.

Febreret curt, pitjó que turch.
Si la Mare de Déu plòra, s'hivèrn es

fòra; si la Mare de Déu riu, lluñy es s'estiu.

Si ténc caló p'es Fabré, per Pascua tremolaré.

Ja may ha passat Fabré, sense vestí s'ametlé.

Des més de Fabré ses aygos, fems estalvian al amo.

Sant Maciá, s'orònella vé y es tort s'en vá.

Flò de Fabré, umpl es grané.

Si axercòlas ets sembrats, los veurás multiplicats.

Añy d'aubons, añy de cavayons.

XEREMIÀDES.

DIÁLOGOS

pillats al vòl un vespre que en es Teatro feyan

LA MUERTE EN LOS LABIOS.

(Dins es corredós de baix, à un rotlet, després del segon acte.)

—¿Heu vist may rès milló? Després d' En Shakespeare vé n' Echegaray.

—¡Oh! sí, ¿qui heu dupta? En Shakespeare era fi d'un carnicé, però n'Echegaray es sortit més matadó, y no de pòch. Es molt possible qu' arrib à matá es seu pròpi ingèni, amb sa séua ploma.

(Dins un palco de segona fila, tres señores.)

—No sé perque demunt ses taules han de trèure à ròtlo la Santíssima Trinitat, y es mistèris de Déu y sa mala fi de desbarats que'n Teologia han dit ets hòmos....

—Jò no n'hé entés paraula. Però m'estraña molt que na Margalida y es seu enamorat que's diuen catòlichs se fassin ses sopes amb aquells hereges.

—Tampòch heu entench jò; però qualsevol veu que tot aquest drama es una xérxa de hereges.

(Dalt sa cassola à sa derrera fila.)

—Mira: tant m' agrada axò com una brèga de cans de bòu. D'aquí no los sentím, però ¡basta veurerlos!

—¡Bòna fonsió! No'u paga es dos reals. Ja m' ho dirás en essè hora de fé bamballetes.

**

NOU DECÁLOGO:

Ets hòmos d'un altre temps tenian més còr que cap. Es d'avuy en dia ténen més cap que còr. Es perque succeheix axí demanauhò à n' es sistemes d'ensenansa qu' *hey* ha establits y vos ho dirán.

Ses matemàtiques son ses ciències que predominan demunt totes y axí veym que s'hòmo modèrn desde jove

s' avèsa à sumá y restá y ja no surt de sa parada de ses sèbes.

Es Manaments de la lley de Déu qu' era sa ciència des còr y que es sa base de totes ses ciències y fins y tot de sa societat humana, s' han hagut de resentí d'aquesta variació de idées. Primé s'hòmo que volia anà dret procurava no olvidá es dèu Manaments y emprá sa séua vida en amar à Déu y al pròxim. Avuy en dia s'hòmo que vòl o es pensa anà dret no pensa més que'n so fersè rich.

D'aquí vé que molts hajan mudat es dèu Manaments qu' existian d'ensà que el mon es mon, amb sos que seguexan que voldriam veure desterrats del tot per lo dolents que son.

Es Manaments de la Lley del Mon per fersè richs, son dèu.

Es tres primés pertaïen à s' honra de s'hòmo y ets altres set à s' explotació del prohisme.

El primer. Amarás es trabay sobre totes les còses.

El segon. No farás feynes en vá o sen-se paga.

El tercer. Emprarás totes ses féstes en fé contes y cobransas.

El quart. Honrarás caxa y bossa y prosperarás llargament sobre la terra.

El quint. No gastarás.

El sisé. No te casarás.

El seté. No vestirás.

El vuité. No menjarás, ni beurás, ni t'devertirás.

El nové. No desitjarás la muller de ton prohisme.

El decé. No desitjarás es bens de ton prohisme en no essè à fòrça de barato o regalats.

Aquets dèu Manaments s'enclouen en dos, axò es, amar es trabay sobre totes les còses; y es doblés com à tú mateix.

**

RECEPTA

per curá de tot mal, preservarsé de tota malaltia, assegurarsé un estar alegre, y allargarsé la vida fins à la mort.

Pendràs un manadet de rôls d'alegría; dues lliures de pòch se me'n dona; dues dotzenes de fuyes de bon profit li fassa; un sòu de bella basca'm fa; mitja unsa de qui no li agrada que no'n menj; dues cuyerades de sa célebre conserva qui vòl viure de tot s'ha de riure; una picada de pòca vergoña; un'arròva de fétja; un pòch d'escòrxa de que'm fa à mi; tres brotets de qui ha fet 'ruy fará demà; una escudella plena de cantau, cantau; y catorze dracmes de si téns pà d'ús fèt sopes.

Tot axò heu escaufarás riguent y heu posarás à bolí dins un'olla davall es capsal des llit, y t'hi ajaurás posanthi es cap demunt. L'endemà heu treurás y quant conixerás qu' han bollit abas-

tament aquests ingredients d' experimentada virtut heu colarás amb un drap de poca aprensió y colat que sia hey posarás un brot d' esperet un pòch; una rèlò dues de vetén à fi'á; mitja pesseta de esperit de lo que no's còu per mí, que's crem; tot mesclat amb una lliura d' axaròp de dexaume està y un' altre des de dexemo corre.

Axò heu prendás à cuyarades cada tres hòres y perque fàssi més efècta te passetjerás amb gent de bon humò, menjars bé y beurás milló y axò sempre que t' dará gust y gana y quant estigues cansat per no està ociós, calet à jèure.

Te dech advertí que si qualcú te vé à cercá enredós ò à donarté males noticies abans de que s'esplich digalí qu'estàs en remeys y sense ascoltarlo despatxel à la fresca, y envia'l allá ahont no hey plòu; d'altra manera sa recepta no faria es degut afècta.

Aquest remey es provat y assegurat per molts d'hòmos que moriren de més de cent anys.

COVERBOS.

Una madòna que tenia una trutja morta à punt de trossetjá cridá una señora veynada per mostrarlhey y quant ley mostrava, digué:

—¿No es veritat, señora, qu'es ben maca? Mirsé qu'es de blanca. Pareix una porissimeta.

—Mirau que deys, madòna.

—Oh! Que'm perdon. Ja'm podia entendre. Volia dí fora s'animeta y ses ordes.

**

—Juan, (deya un señó à n'es seu criat,) vés à veure quin'hòra es à n'es rellòtge de sòl.

—Però, señó, si ara es es vespre.

—¿Que té que veure? Duten un llum.

**

Un tòrt d'un uy, sortint à passetjá un dia dematí antes de sortí es sòl, se topá amb un geperut y còm li va repará es gép se va volé riure d'ell y li va entimá aquesta:

—Homo, y còm tan dematí ja dús aqueix viatge?

Però aquell geperut que no tenia cap pèl de torpe li va respondre:

—Y tú amb tan poca claró còm fá, perque no més dús una finestra ubèrta?

**

Un cabó forasté preguntava à un quinto mallorquí:

—¿Que entiende V. por media vuelta á la derecha?

Y es bisoño contestá:

—Lo mateix que media vuelta á la querda, però... tot lo contrari.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 23 Jané de 1881.

ES TRES TOMS.

Mal any per ses mules sèries y per s'ase de guixé que mira de cóua d'uy; p'és gorá estufat y per sa somera de mals arrambatges y per tota sa companyia de que mos parlava L'IGNORANCIA abans de Sant Antòni.

Axí m'esclamava jò diumenge passat, mirant passá sa colcada que fan aquí es carretés y cotxeros es dia d'aquell Sant tan populá y tan necessari.

Me poreu creure que es tres toms qu'aquí li diuen à sa colcada es còsa de veure y faria acalá es cap d'empagahidura à s'ase més enflocat y à n'es cavall de cóua més enravanhada.

A Barcelona p'és bestiá es una vertadera festa.

A Ciutat la fan es qui ròdan per la Rambla perque ets animals que pujan y devallan ses còstes, crech que deuen tramolá quant s'acosta Sant Antòni, pensant amb sa suada que los espera.

Pensava una còsa: si Sant Antòni des catalans no seria còm es nòstro d'ets ases, perque no n'hi havia ni un per nat señal, no més vatx veure cavalls; es dí, s'aristocracia des bestiá. Però, y jquins cavalls!

Contan qu'un Emperadó Romá, enamorat des seu, l'enflocava amb moltes birimbòyes; y es cotxeros d'aquí també los enflocan de lo milló y si no son emperadós al ménos aquest dia son cavallés y heu parexon, perque los veuriu cavalcant tirats de tròna, amb guants blanxs y traje negre que sòl fé s'estreno.

Y es cavalls ben pentinats, duguent plomatxos de colorins y mantons amb brodadiures d'or y plata, caminan à pòch, à pòch, tots ufanos y qualcun trapitja ben fòrt perque l'hi mirin ses pòtes que les d'aurades.

A derrera es cotxé, que diriau clavari, d'ú un penó de seda amb s'imatge des Sant y tanca sa marxa una bona música.

Abans de fé sa volta s'arreplegan devant Sant Antòni y los benehexan una vegada, no còm à Ciutat que'n acabá sa fèsta estan més batius qu'es ví de sètze; y si hey ha fanch heu déxan per un'altre dia, còm enguañy, y axí no s'espòsan à benehi es qui heu miran y es qui es creuen no fé fèsta.

Hòrabaxa à algunes cotxeries, vuy dí, allá ahont llòguen cotxos, adornan una capelleta de Sant Antòni y cantan un rosari, però còm vé finis, finis, es complex allò d'una candela à Déu y s'altre... un ciri à Sant Antòni y un à n'es... un pòch per s'esperit y una mica p'és còs, perque sa funció acaba amb un ball, sa societat de Es Tres Toms llòga un Teatro y ets altres ballan devant sa capella.

Ara si jò pogués essé ascoltat proposaria que à Ciutat heu arreglassen per l'estil, però seria rentá es cap à s'ase, perque axò de no rodá tot es matí p'és carré de Sant Miquèl no pòt essé de cap manera, la Rambla quedaria deserta y si tractasin d'arreconá ets ases, sentiriam més d'una protesta. ¡Sant Antòni sempre tendrà protegits!

Servidor seu,

UN ESTUDIANT DOBLEGAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Cent quintàs de carabassa no fan una unsa de greix.

SEMLANSES.—1. En que té cuarts.

2. En que té estacions.

3. En que té trasts.

4. En que'n fan óli.

TRIÀNGUL.—Capell-Capa-Cap-Ca-C.

FUGA.—Na Teresa menja pebres.

CAVILACIÓ.—Roma-Amor.

ENDEVINAYA.—Es pulmó.

LES HAN ENDEVINADES:

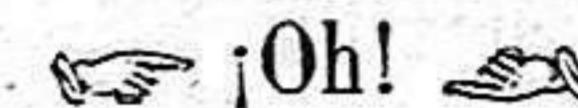
Totes:—Un Forneròt gràs y Son Compañy magret.

Sis:—Un Sardiné festetjadís, Un Balladó y Un Signor Russo.

Tres:—Un Retratista sense glòria.

Y una no més:—Bòu, y Sa Compañia d'En Massep.

GEROGLIFICH.

ESI VENUS

MUSOL.

SEMLANSES.

1. ¿En que s'assembla la mar à un fusté?

2. ¿Y un criat à un que juga à tuti?

3. ¿Y una òliba à n'es serenos?

4. ¿Y un mestre d'escòla à un ase de traginé?

RAMIONS.

QUADRAT DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, una fruya; sa 2.ª, un nom cronològich; sa 3.ª, un altre fruya, y sa 4.ª, lo que se's mesté perque es tir fassa efècte.

JORDI DES RECÓ.

PROBLEMA.

Un falcó trobá un esbart de coloms que volaven, y los digué: «Déu vos guard, cent coloms.» Y un més atravit qu'ets altres, respongué: «Mira; si fossem es que som, més la mitat des que som, tú, es téu germá, ton pare y ta mare, seríam es cent que tú has dit.» ¿Quants de coloms eran es qu'es falcó trobá y saludá?

SEN PERINS.

FUGA DE CONSONANTS.

A...A. A.E. Y .E..E. A..E. X.

ENDEVINAYA.

¿Quin abre en el mon hey ha
Que té sa fuya dolenta,
Y dalt sa fuya sustenta
Fruytà bona de menjá?

JORDI DES RECÓ.

(Ses solucions dissapte qui té si som vius.)